



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sponsalia Et Matrimonium

Schmalzgrueber, Franz

Ingolstadii, 1726

§. II. De Professione Religiosa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75229)

rem ordinati, si hæc in Ordinationem illius liberè consensit, à Matrimonio perpetuò remouentis, ita, ut illa nec licitè, nec validè cum alio viro, post prioris ita ordinati obitum, illud inire possit. Ita Sanch. l. cit. n. 3. Barbof. in can. quia sunt cit. n. 1. Wiestner hinc. 20. fin.

Addidi, si liberè consensit uxor; nam triplex addenda est limitatio. Una est, Impedimentum istud non contrahi, quando vir, eâ invitâ, est ordinatus; quia, ut Sanch. l. cit. n. 4. notat, ratio minime patitur, ut

ex viri delicto, contra ejus voluntatem promoti, id detrimentum uxori innocenti subsequatur. Altera, si uxor, conscia promotionis viri ad Ordines, dissimulavit, & nec expressè consensit, nec dissensit; quia sola dissimulatio in re tam ardua non reputatur consensus, nec Juri uxoris præjudicat, Sanch. n. 5. Tertia, si consensit quidem, sed consensu per vim, dolum, aut metum extorto; ne delicto mariti ipsa prægrauetur, Sanch. n. 5. cit.

S. II.

De Professione Religiosa.

S U M M A R I U M.

43. Professio Religiosa dirimit Matrimonium contrahendum.
44. Et solvit contractum ratum.
45. Habetque hanc vim etiam Professio in Ordinibus Militaribus.
46. Ad deliberandum de ingressu in Religionem novis Sponsis datur timestre.
47. Quo Jure Professio Religiosa dirimat Matrimonium contrahendum? Argumenta Sententiæ, volentis dirimere Jure naturali, vel Divino.
48. Defenditur, dirimere solum Jure Ecclesiastico.
49. 50. Hujus Rationes.
51. Solvuntur Argumenta opposita.
52. Sc. Ex eodem Jure descendit etiam vis dirimendi Matrimonium ratum ante contractum.
57. Et habet hanc vim quacunque Professio solennis valida.
58. Etiam tacita per susceptionem, & gestationem Habitûs.
59. 60. Si hoc fiat intra Clausuram; secus, si extra.
61. Vota simplicia Societatis JESU dirimunt Matrimonium contrahendum.

62. Et secundum aliquos ante contractum ratum.
63. Sed defendenda est negatiua.
64. Solvuntur Argumenta Sententiæ oppositæ.
65. Si conjux post Matrimonium ratum professus Religionem est, uxor relicta in Seculo, valitæ, & licitè ad alia vota transit.
66. Si post consummatum, illicitè quidem, illo mortuo.
67. Validè tamen cum alio contrahit.
68. Respondetur ad Rationem dubitandi.
69. Multo magis per Professionem Religiosam solvuntur Sponsalia de futuro.
70. Sc. An ea solvantur etiam per ingressum in Religionem Probationis causâ?
77. Sc. An volenti Religionem ingredi obstat Juramentum, Sponsalibus firmandis adjectum?
81. Sc. An qui post jurata Sponsalia Religionis Voto se adstrinxit, possit licitè contrahere Matrimonium animo ante consummationem ejus ingrediendi Religionem?
85. Sc. An Religionem ingredi adhuc possit, qui post Sponsalia Sponsam suam corrupit?

43 **Q**Uæritur 1. Quam vim dirimendi Matrimonium habeat Professio Religiosa?
2. Professio Religiosa dirimit Matrimonium, non solum contrahendum, sed etiam contractum, si ratum tantummodo sit.

Quod Matrimonium contrahendum dirimat, patet ex can. proclivis 2. caus. 20. q. 3. can. impudicas 11. can. Virginem 12. caus. 27. q. 1. c. meminimus 3. & c. fin. h. tit. c. un. v. presentis de vot. in 6. & decisum est à Trid. sess. 24. de sacr. Matr. can. 9. ibi, Siquis dixerit, Clericos in Sacris Ordinibus constitutos, vel Regulares, Castitatem, solenniter professos, posse Matrimonium contrahere, contractumque validum esse, non obstante Lege Ecclesiastica, vel Voto anathema sit.

44 Quod verò etiam dirimat Matrimonium

ante contractum, si ratum sit tantum, sumitur ex c. verum 2. Sc. ex parte 14. de convers. conjug. & iterum decisum est à Trid. sess. cit. can. 6. ibi, Siquis dixerit, Matrimonium ratum, non consummatum, per solemnem Religionis Professionem alterius conjugis, non dirimi, anathema sit. Ratio ea datur; quia Professio Religiosa est quædam mors Civilis, & Spirituales juxta illud Coloss. 3. Mortui estis, & vita vestra abscondita est in Christo: Sicut ergo mors naturalis dissolvit Matrimonium etiam consummatum, ita mors ista Spirituales dissolvit vinculum Spirituale Matrimonij rati.

Venit autem hic nomine Professionis 45 Religiosæ etiam Professio, quæ edi solet ab Equitibus Ordinum Militarium, qui Cæli-

ba-

batum, & Castitatem perfectam ex instituto suo profitentur; nam hi verè Religiosi sunt, prout sunt Equites Melitenses, S. Mariae Teutonicorum &c. Secus dicendum de ijs Equitibus, qui profitentur Castitatem tantummodo conjugalem, ut sunt Equites Alcantaræ, Calatravæ, S. Jacobi, Mortefiæ &c. nam horum Vota composibilia cum Matrimonio sunt, atque adeo illud non solvunt. Vivian. de Jur. Patron. c. 2. n. 16. Vincent. de Justis de Dispens. Matr. l. 2. c. 10. n. 41. Dien. p. 3. tr. 2. resol. 30. König de Spons. duor. n. 8.

46 Conceditur in hunc finem novis Sponsis de præsentis himestre, computandum à die contracti Matrimonij, vel potius præfixi à Judice termini, ut Lib. 3. tit. 32. n. 3. annotavi, ita, ut intra hoc tempus consummare Matrimonium non teneantur, sed deliberare possint, an velint Religionem ingredi, & secundum Regulam illius profiteri c. ex publico 7. de convers. conjugat. Potestque hoc tempus arbitrio Judicis vel restringi, vel prorogari, ut tit. cit. n. 1. dixi. Si tamen elapsum sit, & transitus ad Religionem nondum factus, cogi potest Sponsus de præsentis etiam per Excommunicationem, ut vel conjugi exigenti debitum reddat, vel propositum suum Religionem ingrediendi exequatur. Gloss. in c. ex publico cit. V. intra duorum. Ant. de Butr. ibid. n. 13. Sylv. V. Votum 5. q. 3. Sanch. l. 2. de Matr. D. 24. n. 23. Wiefner hic n. 25. & Libr. 3. tit. 32. à n. 2.

47 Queritur 2. Quo Jure Professio Religiosa Matrimonium postea contrahendum irritet? Non est una DD. sententia; nam aliqui cum Almain. de potest. Ecol. c. 15. id referunt in Jus positivum Divinum. Alij verò id volunt oriri ex Jure naturali, quam sententiam defendit etiam S. Thom. in 4. dist. 38. q. 1. art. 3. q. 3. in Corp. S. Bonavent. ibid. art. 2. q. 1. Sot. l. 7. de Just. q. 2. art. 5. §. sed interrogas, Henric. l. 12. de Matr. c. 5. n. 2. fin. Vega tom. 2. Summ. c. 57. cas. 11. Et alij plures apud Sanch. l. 7. de Matr. D. 26. n. 4. Fundantur 1. textu can. siquis Sacro 17. §. velate, caus. 27. q. 1. ubi ex Epistola Syricij Papæ ij, qui Matrimonia contrahunt post Votum solenne, dicuntur separandi Verbo Domini, & Canonica Autoritate. Igitur non solum Jure Ecclesiastico, sed etiam Divino Matrimonium tale est irritum. 2. Jure naturæ res uni tradita invalidè traditur alij; nemo enim transferre potest in alium, quod jam non habet; atque per Votum solenne Religiosi dominium personæ transfertur in DEUM, ita ut Religiosus jam non habeat dominium sui corporis ad usum Matrimonij; ergo Jure naturæ tale matrimonium irritum est. 3. Impossibilitas Matrimonij contrahendi cum Professione oritur ex Voto solenni; atque Votum solenne ex natura sua dirimit Matri-

R. P. Schmalzgrueber L. IV.

monium contrahendum, cum impediatur traditionem plenam corporis ad usum Matrimonij, qualem traditionem Matrimonij essentia exigit; ergo &c.

Sed dicendum, vim dirimendi Matrimonium contrahendum in Professione Religiosa descendere ex solo Jure Ecclesiastico. Ita Gloss. in c. rursus 6. V. apud DEUM, h. tit. Joan. Andr. ibid. n. 2. Host. n. 2. Abb. n. 6. Ancharan. n. 3. Alex. de Nevo n. 10. §. 11. Angel. V. Matrimonium 3. imped. 5. princ. Brunell. de Sponsal. concl. 31. n. 1. §. 2. Gaëta repet. can. ad limina 30. q. 1. S. 4. n. 464. §. 65. Scot. in 4. dist. 38. q. un. in fin. Veracruz p. 1. Specul. art. 31. concl. un. Covar. p. 2. de Sponsal. c. 7. S. 4. n. 7. Suar. tom. 3. de Relig. l. 2. c. 6. §. 7. Valq. 1. 2. D. 165. Sanch. l. 7. de Matr. D. 26. n. 4. fin. Hurtad. D. 15. difficult. un. Conink D. 31. de Matr. dub. 6 n. 67. Pont. l. 7. c. 22. n. 4. Perez D. 26. de Matr. sect. 6. n. 2. Palao tr. 28. D. 4. p. 6. n. 4. Vallens. hic n. 3. Zoel. n. 8. Pirhing n. 15. Schambog. n. 11. König n. 12. Wiefner n. 24. & alij tum TT. tum JCU magno numero.

Ratio est 1. quia Professio Religiosa Matrimonium contrahendum non irritat, quatenus Votum est, sive promissio continentia liberè facta DEO; alias ea vis competeret etiam Votis simplicibus continentia, & Religionis, quod falsum est; Igitur illud irritat præcisè, quatenus in ea inclusum est Votum continentia solenne; atque Votorum solemnitas solum habetur à Jure Ecclesiastico, ut patet ex c. un. de Vat. in 6. ibi: Nos attendentes, quod Voti solemnitas ex sola Constitutione Ecclesie est inventa. Igitur Jure solum Ecclesie Religiosa Professio Matrimonium contrahendum dirimit. 2. olim Professio Religiosa non dirimebat Matrimonium subsequens, ut constat ex can. siqua virgo 22. can. quotquot 24. & can. Virgines 25. caus. 27. q. 1. ubi Virginibus Sacris, quæ post Votum continentia nubunt, poena indicitur, nec tamen à nuptijs separari jubentur. Non autem nunc immutata est Professionis natura; ergo illa etiam nunc Matrimonium contrahendum ex natura sua non dirimit. 3. In Jure naturæ, & Divino positivo directè, & propriè dispensare Pontifex nequit; dispensat autem in Professione Religiosa ad contrahendum Matrimonium, & sic reipsa dispensavit cum Ramiro Rege Arragonum, cum Nicolao Justiniano Venero, cum Constantia Moniali Siciliae Regis filia, cum Casimiro Rege Poloniae, & alijs, prout dictum est supra n. 13. ergo &c.

Data autem vis ista dirimendi Matrimonium contrahendum est Professioni Religiosæ Jure meritissimo; cum enim per tale Votum, & Professionem Religiosus se, suumque corpus DEO in Religione publicè, & solenniter offerat, & tradat, æquum fuit, ut Ecclesia tale impedimentum dirimens

Ff

cidem

eidem Professioni adjiceret, ne Religiosi possent pro libitu ex statu perfectiore, in quo se stabiliter DEO obligarunt, ad statum imperfectiorem descendere, & fidem DEO datam cum publico scandalo violare.

51 Ad Argumenta n. 47. allata non difficulter responderi potest. Ad 1. In textu cit. vis dirimendi Matrimonium contrahendum simul refertur in Verbum Domini, quo consilium continentiae perpetuae datum est, & in Canonicam auctoritatem, qua Impedimentum hoc constitutum est. Ad 2. Traditio, quae ex Professione Religiosa descendit, fundat obligationem Religionis tantum, ea vero, quae fit per Matrimonium, inducit Justitiae obligationem; cons. sunt traditiones diversae rationis: non repugnat autem simul stare traditiones rationis diversae, ut patet in Matrimonio, & servitute; nam licet per hanc servus tradatur Domino, & in ejus possessione sit, illa tamen non impedit, quin idem servus per Matrimonij contractum se tradere uxori possit. Ad 3. Votum solenne, sicut etiam simplex Castitatis solum facit traditionem Matrimoniam ex natura sua illicitam, non tamen reddit illam ex natura sua invalidam; alias etiam invalidè contraheret, qui ligatus est Voto Castitatis simplici.

52 Quæritur 3. Quo Jure Professio Religiosa habeat vim dirimendi Matrimonium Ratum ante contractum? Triplex est Sententia; nam 1. aliqui vim istam Professioni tribuunt ex Jure naturali. Rationem dant; quia constituit hominem in statu perfectiore, & qui repugnat statui conjugali. Conf. Quia Professio Religiosa est mors quaedam Spiritualis; igitur sicut mors naturalis solvit Matrimonium consummatum, ita ratum saltem solvet Jure naturali Professio.

53 2. Alij, utque maximi nominis DD. ajunt, vim istam Professioni Religiosae competere Jure positivo Divino. 1. Quia SS. Canones vim hanc eidem non tribuunt, sed supponunt aliunde competere, ut patet ex *cau. desponsatam 27. caus. 27. q. 2. ibi, Puella desponsata licere Monasterium sibi eligere*, quae verba non constituunt Jus novum, sed constitutum declarant. 2. Clariss. Alexander III. *c. ex publico 7. de convers. conjug.* efficaciam istam deducit ex Sacri interpretatione eloquij. 3. Tam Matrimonium ratum, quam consummatum insolubilitatem suam habet à Jure Divino *Matth. 9. v. 6.* ergo nisi potestas illud dissolvendi Pontifici sit concessa, ipse neutrum dissolvere sua Lege poterit: non autem constat ex ullo Scripturae textu, eam ipsi concessam esse à Christo, ergo &c. 4. Imò potestatem hanc negatam esse Pontifici expressè agnovit Innocentius III. *c. ex parte 14. de convers. conjug.* ubi ait, *Matrimonium, inter legitimas personas per verba de presenti contractum, illis viventibus, in nullo casu posse dissolvi - - nisi*

forte secus fieret ex revelatione Divina, que sperat omnem Legem, sicut à quibusdam sanctis legitur esse factum.

54 Tertia, & communior, eaque probabilior, cons. tenenda Sententia ait, Conjugij rati dirimendi vim, Professioni Religiosae concessam, descendere immediatè à potestate, & Jure Ecclesiastico; sed antiquissimo, à temporibus Apostolorum introducto. Ita Host. in *c. ex publico cit. V. consummatum*, Joan. Andr. *ibid. n. 7. Felin. conf. 16. n. 19. Medin. l. de Sac. homin. contin. à c. 26. Less. l. 2. de Just. c. 41. n. 69. Suar. tom. 3. de Relig. l. 9. c. 6. à n. 20. Garc. p. 7. de Benef. c. 10. n. 76. Laym. l. 5. tr. 10. p. 3. c. 6. à n. 3. Perez de Matr. D. 20. sect. 3. n. 11. Palao tr. 28. D. 3. p. 2. §. 4. n. 4. Fagn. in *c. ex publico cit. n. 2. Zoccl. tit. de convers. conjug. n. 18. Pirhing ibid. n. 45. Wiestner n. 14.* & apud hos alij. Ratio est 1. quia ex nullo Scripturae textu habetur, quòd Professio Religiosa, eam vim dissolvendi Matrimonium Jure Divino, vel naturali habeat, 2. Si Jure Divino, vel naturali dissolveretur Matrimonium ratum, etiam hoc dissolveretur per Vota Simplicia Societatis JESU; nam etiam ista Religiosum faciunt, neque à Professione differunt, nisi quoad solennitatem, quae Jure solum Ecclesiastico, ut n. 49. ostendi, est introducta; atqui per Vota simplicia Societatis Matrimonium Ratum, ante contractum, non dissolvitur, ut n. 63. dicitur, ergo &c.*

Argumentum primae Sententiae nimium probat; probat enim, quòd Jure naturali Matrimonium Ratum ante Contractum solvatur etiam per Vota simplicia Societatis, & Ordinem Sacrum, cum etiam per hos homo constituatur in perfectiore statu, Ad Conf. etiam emissio Votorum Simplicium Societatis est mors quaedam Spiritualis. Deinde Professio est mors quaedam Metaphorica; igitur quoad omnia non debet esse similis morti naturali: imò in uno aliquo præcipuo effectu eidem dissimilis est, quippe quae stare cum Matrimonio consummato potest, cum quo tamen stare non potest mors naturalis, cum hæc omnia solvat.

56 Neque magis efficacia sunt Argumenta secundae Sententiae. Ad 1. Esto, allegari nequeat Canon aliquis, vel Decretum, quo Professioni ea vis primò est indulta, hanc tamen ei ab Ecclesia aliquando indultam, ex facto, & antiqua traditione habetur, ut *l. cit.* observant Perez n. 19. Pal. n. 4. Wiestner n. 16. Ad 2. in *c. cit.* additur, illam insolubilitatem, quae *Matth. 19.* dicitur, Matrimonium nullo casu, præter causam fornicationis, dissolvi posse, intelligendam esse de Matrimonio consummato. Ad 3. etiam Matrimonium ratum insolubilitatem suam habet à Jure Divino, non tamen absolutam, ut Matrimonium consummatum, sed conditionatam, nisi videlicet dissolutionem illius gra-

gravis aliqua causa suadeat. Ad 4. Intelligi textus ille potest, quod dissolvere Matrimonium ratum Pontifex nequeat sine causa; nam posse non censetur, quod non possumus licite. Sancti illi deseruerunt Sponsas suas ex revelatione Divina particulari sibi facta, non universali, & in Evangelio promulgata. Ceterum etsi Matrimonium Ratum insolubilitatem suam à Jure Divino habeat, tamen Pontifex universali sua potestate dissolvere illud potest; hac enim potest omnia, quæ ad promovendum in Ecclesia Cultum Divinum, & animarum bonum necessaria, vel multum conducunt sunt, qualis etiam est dissolutio Matrimonij casu Professionis Religiose editæ.

57 Quæritur 4. Qualis Professio vim dirimendi Matrimonium contrahendum, vel solvendi ratum antè contractum habeat? 1. Solum legitime, & actû Professio impediuntur à contrahendo Matrimonio, & solvuntur à Rato antè contracto. Et hinc, ut Impedimentum hoc dirimens contrahatur, requiritur 1. ut Professio emissã sit in effectu; non enim sufficit propositum, vel etiam Votum Religionem ingrediendi c. ex parte 14. de convers. conjug. 2. ut sit solennis Professio, Vota tria substantialia continens; quia Vota Simplicia, etsi Religiosa sint, ut n. 61. § segg. dicitur, licet Matrimonium contrahendum dirimant, non tamen solvunt Ratum antè contractum: multò minus illud dirimit Votum Castitatis simplex, extra Religionem editum; imò istud Matrimonium contrahendum duntaxat impedit, non autem invalidum efficit, ut ostendam n. 88. 3. Ut Professio hæc sit edita liberè; nam si quis per vim, aut metum cadentem in constantem virum Religionem Professus est, cum Professio talis non teneat, ille non prohibetur Matrimonium celebrare. Navar. Man. c. 22. n. 51. § 52. 4. Ut non sit edita ante exactum annum 16. ætatis, & annum integrum probationis; nam sic edita, seclusa Dispensatione Apostolica, invalida est, & conf. nisi postea ratificata fuerit, impedimentum non potest inducere, juxta Regulam, Non præstat impedimentum, quod de Jure non sortitur effectum. 5. Ut emittatur in manibus ejus, qui habet potestatem incorporandi Religioni; nam Professus emittendo Professionem quasi contrahit cum Religione; conf. ex utraque parte consensus requiritur. 6. Ut fiat in aliqua Religione, à Sede Apostolica approbata. Perinde autem est, qualis illa Religio sit; nam ut n. 45. monui, etiam per Professionem, emissam in Ordinibus Militaribus Matrimonium Ratum dissolvitur, modò ipse Ordo substantialia Religionis habeat.

58 Dubium est, an vim dirimendi Matrimonium solum habeat Professio expressa, an verò etiam tacita per susceptionem, & R. P. Schmalzgrueber L. IV.

gestationem Habitûs Professorum spontè factam? 1. Utrique vim istam competere, prout colligitur ex c. meminimus 3. & c. consuluit 4. h. tit. Difficultas est, quando susceptione Habitûs pro Professione tacita haberi debeat? 2. Distinguendo: Vel enim susceptione Habitûs Professorum facta est extra Monasterium, seu Congregationem Regularem, vel intra illud. Si hoc secundum, & Habitum suscipiens atatem legitimam habuit, simulque illum per annum gestavit, assumptio illius operatur Professionem tacitam c. statimus 23. de Regular. & c. is qui 1. eod. in 6.

Si primum, iterum distinguendum est; nam si præter assumptionem Habitûs extra Claustrum Monasterij fiat promissio alicujus ex substantialibus Regulæ, de Jure c. fin. b. tit. Votum solennizatur, seu fit solenne, ita, ut impediatur, & dirimat Matrimonium postea contrahendum. Addidi, de Jure c. fin. b. tit. nam modò post Trid. hoc non procedit; quia ex hujus Decreto sess. 25. c. 15. de Regular. ut valeat Professio, requiritur, ut per annum à suscepto Habitu in Probatione Professus steterit. Fagnan. in c. fin. b. tit. n. 11.

At si extra Claustrum suscipitur solum Habitûs Professorum, non tamen promittitur aliquid ex substantialibus Regulæ, tunc non inducitur Professio tacita, quancumque tempore Habitus deferatur, nec dirimitur Matrimonium postea contractum, sed inducitur tantum Votum simplex, quod impedit Matrimonium contrahendum, ut dicitur c. consuluit cit. & notant Alex. de Nevo ibid. n. 13. in cas. 3. Vivian. c. eod. princ. Barbof. ibid. n. 1. Fagnan. in c. fin. n. 14. Honor. hic n. 7. Pirhing. n. 23. Schambog. n. 12. & alij passim. Neque obstat, etsi suscipiatur Habitus extra Monasterium de manu ejus, qui potestatem habet incorporandi, seu admittendi ad Religionem, ut colligitur ex c. consuluit cit. ubi non attenditur, an tradens Habitum habuerit, vel non habuerit potestatem incorporandi, sed solum ponderatur, an suscipiens Habitu promiserit aliquid ex substantialibus Religionis v. g. Obedientiam. Alex. de Nevo l. cit. n. 10. Pirhing n. 22.

Quæritur 5. An vim dirimendi Matrimonium habeant etiam Vota simplicia, edita post biennium Novitiatus in Societate JESU? Certum est, quod dirimant Matrimonium contrahendum, quamdiu non dissolvuntur, ut patet ex Constitutione Gregorij XIII. incipit Ascendente edita 8. Calend. Jun. 1584.

An verò etiam Matrimonium Ratum ante contractum solvant, DD. disputant. Affirmant quidam apud P. Wiestner hic n. 26. sed nominibus eorum non relatis: & probari hoc possit 1. quia Professio Religiosa vim dissolvendi vinculum Matrimonij ratum
Ff 2

ti habet, quod per illam eam emittens efficiatur Religiosus; atqui non minus efficitur Religiosus, qui Vota simplicia post biennium Novitiatus emittit in Societate, ut patet ex *Const. Gregor. XIII. cit.* ubi Pontifex contrarium asserere præsumentes, Excommunicatio- nis ipso facto incurrendæ, & Sedis Aposto- licæ absolutioni reservatæ, & alijs gravissimis pœnis subjecit. Igitur sicut Professio, ita etiam Vota simplicia Societatis Matrimonium ratum diriment. 2. Ex *Const. S. Pij V. incipit Dum indefesse editâ 7. Jul. 1571.* in So- cietatis Religiosis, etsi simplicibus duntaxat Votis ligati sint, locum habent omnes dis- positiones in favorem aliorum Religioso- rum Mendicantium factæ; atqui non mini- mus favor aliarum Religionum est, quod Vota in illis emissâ vim dissolvendi Matri- monium ratum habeant; ergo &c. 3. Vota hæc habent vim dirimendi Matrimo- nium contrahendum non minus, ac Pro- fessio solennis per *Const. cit.* ergo etiam ha- bebunt vim dissolvendi Matrimonium ratum. 4. Si Vota simplicia Societatis non habe- rent vim dissolvendi Matrimonium ratum, Conjux relictus in sæculo expectare debe- ret nimis diu cum magno suo incommodo, usque dum ingressus Societatem emitteret Professionem. 5. Imò Vinculum Matri- monij rati foret impedimentum essentiale in- grediendi Societatem, invita conjuge Atqui id hujusmodi Impedimentis non accense- ritur, ut patet ex *Const. Societ. p. 1. c. 3. n. 6. & Exam. c. 2. n. 4.* ubi consummatum dun- taxat exprimitur, ergo &c.

63 Sed dicendum omnino, Vota simpli- cia Societatis non habere vim dirimendi Ma- trimonium ratum antè contractum. Ita Hen- riq. l. 11. de Matr. c. 2. n. 7. Suar. tom. 4. de Relig. l. 4. c. 2. n. 3. Vasq. in 1. 2. D. 165. c. 10. Sanch. l. 2. de Matr. D. 18. n. 6. Laym. l. 5. tr. 10. p. 4. c. 3. n. 3. Pirh. hic n. 26. Schambog. n. 21. Wiestner n. 27. Magnif. P. Schmier p. 3. de Matr. c. 5. n. 35. & teste P. Wiestner l. cit. DD. moderni Societatis una- nimitèr. Ratio est 1. quia vim dirimendi Matrimonium ratum ante contractum Sta- tus Religiosus accepit non à Jure naturali, vel positivo Divino, sed Ecclesiastico tan- tum, ut n. 54. ostensum est; & quidem hoc Jure, ut communiter c. ex parte 14. de con- vers. conjug. & Trid. sess. 24. can. 9. expli- cant, vis ista tribuitur soli Professioni, quæ per Vota solennia Religionis, eaque ex par- te tam acceptantis, quam voventis perpetua habetur. 2. Quia Vota simplicia So- cietatis facta sunt impedimentum dirimens primum per *Const. Ascendente cit.* nam ante illam his Votis obstricti Matrimonium vali- de potuerunt contrahere, ut Suar. l. cit. n. 14. Perez D. 20. sect. 4. n. 13. Wiestner hic n. 27. notant atqui per cit. *Const.* Votis istis tribuitur solum vis dirimendi Matrimo- nium contrahendum, non verò Ratum an-

tè contractum, ergo &c. 3. Quia finis, ob quem Gregorius *Const. cit.* vim Matrimo- nium dirimendi concessit Votis simplicibus Societatis, erat, ut eidem Societati adver- sus Sacrilegam Defertorum temeritatem, in- jurias, & imposturas confuleret, atqui hic finis cessat in Matrimonio antè contracto, ergo &c.

Argumenta allata in contrarium non sunt efficacia. Ad 1. Professio Religiosa Matrimonium ratum dirimit, non quia Re- ligiosum facit, sed quia favor iste ipsi con- cessus est à Jure Ecclesiastico: unde extendi istud non debet ad Vota simplicia Societa- tis, cum his concessum plus esse non pa- teat, quam ut dirimant Matrimonium con- trahendum. Ad 2. S. Pius V. in *Const. cit.* non loquitur de conditionibus, quæ Votis annexæ sunt, sed de prærogativis, favoribus, & privilegijs, quæ Ordinum Mendicantium personis concessa sunt; nam ista vult Societatis Religiosis esse commu- nia, si speciali ejusdem Instituto non re- pugnent. Ad 3. Vis dirimendi Matrimo- nium contrahendum separabilis est ab ea, quæ tendit ad dissolvendum Matrimonium ratum antè contractum: unde ex priorè il- latio fieri ad posteriorem nequit. Ad 4. Huic incommodo provideri potest, si con- jux Societatem ingressus, primo anno No- vitatus elapso, statim admitteretur ad Pro- fessionem, quod faciendum eo casu censent Suar. l. cit. n. 13. Perez n. 12. Ad 5. Non sequitur, quod Matrimonium ratum sit im- pedimentum essentiale in Societate; nam Matrimonio rato adstrictus, sicut alias Reli- giones, ita etiam Societatem, conjuge invita, inire potest, & ibi Professionem edere, cum in hoc institutum Societatis Religioni- bus nequaquam deviet.

Quæritur 6. An si maritus, postquam cum uxoris consensu ad Religionem transit, & in ea Professionem edidit, in ipsa dece- sit, uxor in Sæculo manens aliud Matrimo- nium possit contrahere? R. Distinguendo: Vel enim Matrimonium inter illos ratum duntaxat fuit, vel etiam consummatum. Si primum, ejus vinculum per Professionem dissolvitur, ut hactenus dictum est: & propterea conjux relicta in sæculo, non tantum viro mortuo, sed superflite etiam in- dubitatò ad alia Vota transire potest. Si se- cundum, iterum certum est, ejusmodi con- jugem post mortem mariti sui non posse aliud Matrimonium contrahere licitè, ob Votum continentiae perpetuum, quod ex Juris di- spositione debet emittere.

Dubium est, an eadem uxor ad ita contrahendum post mortem mariti reddatur omnino inhabilis? Affirmant Goffred. *Summ. tit. de convers. conjug. n. 2. 85. ult.* Hofl. *Summ. eod. n. 3.* Joan. Andr. in c. cum sit 4. tit. cit. fin. Ancharan. *ibid. fin.* Paludan. in 4. dist. 38. q. 3. art. 5. concl. 1. n. 29. & alij apud Sanch.

Sanch. l. 7. de Matr. D. 32. n. 6. & videtur istud suaderi ex eo, quod maritus, & uxor sibi mutuò communicent Jura, & actiones arg. can. si quis ex uno 3. caus. 30. q. 4. & c. Martinus 4. de cognat. spirit. igitur si conjug ingressus Religionem profiteatur soleniter, etiam Votum continentiae, quod alter in saeculo manens emittere debet, solenne fiet, & conf. etiam post mortem conjugis sui Matrimonium cum alio contrahendum dirimet. Conf. à pari, quia si uxor consenserit in Ordinationem viri sui, illa post mortem viri sui non potest validè contrahere aliud Matrimonium, ut dictum est supra n. 40. igitur idem dicendum videtur in casu, quando maritus post consummatum Matrimonium cum consensu uxoris ingressus Religionem est.

67 Sed dicendum, etsi talis uxor relicta in saeculo, post editum Votum continentiae, marito suo mortuo, illicitè contrahat Matrimonium, non impediri tamen, quin illud contrahat validè. Ita Gloss. in can. seriatim 14. V. post mortem dist. 32. Zabarell. in c. cum sit cit. in fin. Et in Clem. un. n. 18. q. 12. de Consang. Monald. Summ. tit. de Vot. conjug. §. item quid si licentiam, Sanch. D. 32. cit. n. 8. Pirhing. tit. de convers. conjug. n. 5. not. 3. König hic n. 16. §. porro, Wiestner ibid. n. 28. Ratio est 1. quia contrarium nullo Juris textu probari potest. 2. quia deest voventis intentio; uxor enim non vult, nisi simplex Votum Continentiae edere. 3. Quia Votum Solenne non fit, nisi per Professionem in Religione approbata, vel susceptionem Ordinis Sacri c. un. de Vot. in 6.

68 Ad Argumentum ductum ex can. si quis cit. dico, ibi sermonem esse de actionibus, quae non ex animi, sed corporis actu oriuntur, ut Compaternitas ex levatione Baptizati ex Sacro fonte: ex quo duci Argumentum ad praesentem casum non potest, cum materia impedimentorum sit odiosa. Ad Conf. Uxor, marito de licentia illius Ordinis initiato, etiam post mortem ejus, nequit validè cum alio Matrimonium contrahere, non ratione Voti Continentiae, quod emisit, sed ob reverentiam Sacrae Ordinationis; Igitur paritas non est cum uxore, cujus maritus de licentia ipsius Professionem in Ordine aliquo Religioso edidit. Et si etiam esset paritas, & eadem Religiose Professionis, quae Sacrae Ordinationis in hoc casu ratio esset, cum Constitutio Matrimonij inhabitatem inducens, ut dictum est, odiosa sit, ab hac ad illam ex sola rationis paritate extendi non debet.

69 Quaritur 7. Quanta sit vis Status Religiosi ad dissolvenda Sponsalia de futuro? Hæc multo magis, quam Matrimonium Ratum, Professione Religiosa solvuntur, cum istorum vinculum minus forte sit, & ad Contractum Professione solubilem ordinentur, ut aded à majori ad mi-

nus duci Argumentum possit ex c. verum 2. c. ex public. 7. c. ex parte 14. de convers. conjug. Sanch. l. 1. de Matr. D. 42. n. 1. Pont. l. 12. de Matr. c. 10. n. 1. Wiestner hic n. 29.

Dubium est, an per solam Professio-
nem, an verò etiam per ingressum in Religionem probationis causâ dissolvantur Sponsalia, si Professio non sit secuta? Triplex est sententia. Prima vult, ex parte neutrius ea solvi, nisi sequatur Professio, Ita Durand. in 4. dist. 27. q. 3. art. 3. Palud. ibid. q. 1. art. 3. cas. 5. §. de Ordine n. 23. Armill. V. Sponsalia n. 12. Turrecr. in can. ubi non est 30. q. 2. Covar. p. 1. de Sponsal. c. 5. princ. n. 11. §. sexto, Brunell. de Sponsal. concl. 8. n. 1. Carrer. l. 1. de Sponsal. c. 15. & alij apud Sanch. D. 42. cit. n. 1. Rationem dant, quia Novitiatui eam vim nupiam tribuunt Jura, & sicut in saeculo manens non renuntiat Juri sibi quaesito per Sponsalia à se contracta cum tali Novitio, ita nec Novitius Religionis ingressu, quòd Novitiatu non sit Status incompatibilis cum Sponsalibus.

70 Altera sententia docet eo casu Sponsalia dissolvi ex parte utriusque. Ita Joan. Andr. in c. veniens 5. de Sponsal. n. 2. Sylv. V. Sponsalia q. 10. cas. 2. Navar. Man. c. 22. n. 26. Gutier. c. 25. de Matr. n. 2. §. limitant. Sanch. D. 42. cit. n. 2. Bonacin. tom. 1. q. 1. de Sponsal. p. 5. n. 2. Rosign. de Sponsal. II. p. not. 3. n. 2. Fundantur; quia sicut se habet Professio Religiosa ad Matrimonium ratum, ita se habet Novitiatu ad Sponsalia. Igitur sicut Professio ob Status assumpti perfectionem dissolvit Matrimonium ratum, ita & Novitiatu ob ejusdem perfectionis participationem dissolvit Sponsalia. Conf. Nam Sponsalibus inest tacita hæc conditio, Si non ingrediar Religionem. Arg. c. verum 2. de convers. conjugat. hæc autem conditio, altero Religionem ingresso deficit; ergo Sponsalium obligatio erit dissoluta.

71 Tertia Sententia inter duas priores media, & melior fateatur quidem, Sponsalia dissolvi ex parte manentis in saeculo, non verò ex parte Novitij: proinde si hic ad saeculum revertatur, obligabitur ad Sponsalia per nuptialem contractum adimplenda. Ita Petr. de Ledesm. de Matr. q. 45. art. 3. dub. 2. Henriq. l. 11. de Matr. c. 14. n. 3. Rodriq. tom. 1. Summ. edit. 2. c. 249. n. 1. Pont. l. 12. c. 10. n. 4. Tann. tom. 4. D. 8. dub. 4. n. 47. Laym. l. 5. tr. 10. p. 1. c. 2. n. 3. Palao tr. 28. D. 1. p. 18. n. 3. Perez D. 9. sect. 3. n. 7. §. 8. Wex Ariadn. p. 5. tr. 2. p. 1. §. 7. n. 17. Vallens. tit. de Sponsal. §. 4. n. 2. Zæf. n. 27. §. 28. Pirhing. n. 5. Engl. §. 3. n. 7. Schambog. n. 62. §. 63. König n. 65. Wiestner hic n. 31. & hoc teste plerique RR.

72 Quòd Sponsalium obligatio non cesset ex parte Novitij, inde ostenditur; quia ingressus in Religionem vim tollendi Sponsalia neque habet ex natura sua, cum non sit status impossibilis cum Matrimonio, hoc ipso, quia

quia licitus est egressus: neque etiam id habet ex Jure positivo, cum tale Jus nusquam extet; ergo licet, quamdiu in Novitiatu manet, adimplere Sponsalia, utpote interea suspensa, non teneatur, tenebitur tamen, si Novitiatu egrediatur, & pars altera in saeculo manens ita voluerit.

74 *Quod verò ex parte manentis in saeculo solvantur Sponsalia*, ratio est, tum, quia Religionem ingrediens tacite, & ipso facto Sponsalibus renuntiasse censetur; tum quia durum foret alteri parti remanenti in saeculo expectare, donec Sponsus Professionem fecerit, aut denuo egrediatur; tum denique, & praecipue, quia hujusmodi ingressus, & regressus, cum levitatis, & inconstantiae quoddam signum sit, censetur habere speciem civilis maculae, merito displicentis Sponsae, ut ista proinde non immerito in saeculum regressi conjugium horreat. *Conf.* Quando facta est notabilis mutatio ex una parte, pars altera resilire à Sponsalibus potest, ut dictum est *Tit. 1. n. 185. Et duob. seqq.* talis autem in casu praesenti censetur facta ex parte Sponsi ingressi Religionem, & regressi ad saeculum; igitur ex hoc saltem capite Sponsa pro sua parte pronuntianda est libera, ut cognita tali mutatione, possit resilire, & cum alio contrahere.

75 *Ex quo cadit Argumentum primae Sententiae*; quamvis enim Novitatus non sit status impossibilis cum Matrimonio, tamen ipsis Sponsalibus ex Juris dispositione facta haec conditio inest, *Nisi superveniat notabilis mutatio*: quae cum, prout modò dictum est, intervenerit, Sponsalia saltem remanentem in saeculo non amplius obligabunt.

Ad Fundamentum secunde Sententiae alio modo se habet Professio Religiosa ad Matrimonium ratum, & alio Novitatus ad Sponsalia; nam Professio Religiosa inducit vinculum fortius, quam Matrimonium ratum; igitur mirum non est, quòd ea superveniente, hoc dissolvatur. Contrarium accidit in Novitiatu respectu Sponsalium; nam Novitatus nullum inducit vinculum, aut obligationem ad manendum, vel profitemdum in Religione; igitur quamvis obligationem Sponsalium antea contractam, dum Novitatus in probatione manet, suspendat, non tamen tollere illam omnino poterit, sed haec obstacula remoto, nempe regressu in saeculum facto, urgebit regressum.

76 *Ad Conf.* Conditio illa, quae Sponsalibus inest, tantum facit, ut licitus sit Sponsalibus adstricto ingressus in Religionem; non verò facit, ut si regressus ad saeculum sit, absolvatur ab obligatione Sponsalium, cum ut *suprà* dictum est, nullo Jure haec vis ingressui soli per Novitatum concedatur.

Dices: Conditio Novitorum est perfectior, quam Sponsorum; igitur jam censetur ingressus omnino liber à Sponsalibus,

cum ipse his non aliter se obligaverit, quam sub conditione, *Nisi statum perfectiorem elegero.* *N. Conf.* nam etiam perfectius est dare 100. aureos pauperi, quam diviti, nec tamen promissione 100. aureorum pauperi facta tollitur obligatio eos dandi diviti, si eos debeo eidem ex promissione, vel alio capite. Dum dicitur, Sponsalia iniri sub tacita conditione, *Nisi statum perfectiorem elegero*, id intelligendum est de Professione Religiosa: quod indicat vox *status*, quae perpetuam indicat, qualem Novitatus ex sua natura non habet.

Quaeritur 8. An Sponso, Religionem ingredi volenti, obstat Juramentum, Sponsalibus firmandis adjectum? Affirmant *Navar. in can. non dicatis 12. q. 1. n. 3. Angl. florib. p. 2. q. 11. de Imped. Matr. Rebell. l. 4. de oblig. Jusf. q. 8. sect. 6.* & alij quidam, praesertim *VV.* quos refert *Sanch. l. 1. de Matr. D. 43. n. 2.* Hi proinde *DD.* putant, casu, quo Titius v.g. Sponsalia contraxit cum Bertha, Juramento addito de fide eidem servanda, cum ante, quam Religionem ingrediatur, obligari ad Matrimonium contrahendum, quamvis liberum deinde eidem sit, an velit Matrimonio contracto, & non consummato, Religionem ingredi, & in eadem profiteri.

Colligi Sententia haec videtur 1. ex *c. 78 commissum 12. de sponsal.* ubi Alexander III. Episcopo Oxoniensi, super ejusmodi Sponsalibus, & his superveniente proposito Religionis consulenti, respondit, *tutius esse ei (Religione Juramenti servata) prius contrahere, Et postea, si elegerit, ad Religionem migrare.* 2. Juramentum, quod sine peccato, & praedjudicio tertij servari potest, si ejus observatione non impediatur majus bonum, servari debet *c. cum contingat 28. de Jurejur. & c. quamvis 2. de Pact. in 6.* atqui Juramentum istud, Sponsalibus additum, servari potest sine peccato, & praedjudicio tertij, neque est impeditivum majoris boni, cum post Matrimonium ratum adhuc licitus sit ingressus in Religionem, ergo &c. 3. Qui juravit se soluturum usuras, licet post solutionem possit repetere, ob reverentiam tamen Juramenti tenetur prius eas solvere, nisi impetraverit Juramenti relaxationem *c. debitores 6. de Jurejur.* 4. Juramentum factum in favorem tertij, cui jus est acquiritum; non potest in melius commutari: & hinc qui Titio diviti promisit 100. non satisfacit, si pauperiori Cajo det 1000. 5. Debitor, si solvendo sit, non potest prius ingredi Religionem, quam ipse ea, quae debet, solverit.

Sed melius tenetur negativa, scilicet 79 non obligari ejusmodi Sponsum Matrimonium prius contrahere, sed posse etiam, hoc non contracto, Religionem ingredi. Ita *Gloss. in c. commissum cit. V. tutius*, *Hofst. ibid. eod. V. Joan. Andr. n. 6. Anchar. n. 6. Abb.*

Abb. n. 4. Alex. de Nevo n. 9. § 10. Syl. V. Juramentum 3. q. 5. Covar. p. 1. de Sponsal. c. 5. princ. n. 11. Carrer. l. 1. de Sponsal. c. 15. Sot. in 4. dist. 27. q. 2. art. 5. §. dubium, Henric. l. 11. de Matr. c. 13. n. 3. § c. 14. n. 3. Sanch. D. 43. cit. n. 3. Tanner. tom. 4. D. 8. dub. 4. n. 48. Laym. l. 5. tr. 10. p. 1. c. 2. n. 4. Zocf. tit. de Sponsal. n. 26. § 29. Engl. §. 3. n. 7. Pirhing n. 51. Schambog. n. 68. König n. 64. Wiestner hic n. 36. Magnif. P. Schmier p. 1. de Sponsal. c. 5. n. 36. Ratio est, quia Juramentum sequitur naturam, & conditiones actus, cui adjicitur c. quemadmodum 25. pr. de Jurejur. & l. fin. C. de non num. pecun. atqui Sponsalia talis naturæ sunt, ut infirmam sibi habeant conditionem, Nisi Religionem elegero. Igitur etiam Juramentum ipsdem adjectum sub hac conditione censetur emissum, & Religionis ingressus, non obstante Juramento, permissus.

Neque obstant Argumenta in contrarium allata. Ad 1. Ut Suar. l. 2. de Juram. c. 13. n. 5. Canif. in c. cit. n. 3. Gonzal. ibid. n. 2. fin. Wagnereck not. 2. Zocf. l. cit. n. 30. Pirhing n. 52. Schambog. n. 70. Wiestner n. 37. explicant, in casu c. cit. Sponsus nondum plenè, ac firmiter statuit ingredi Religionem, ut verbis, si postea elegerit, non obscure insinuat: unde cum tempus, nempe biennium, pro implendis Sponsalibus à contrahentibus designatum, ad finem pergeret, meritò rescriptis Pontifex, tutius esse contrahere Matrimonium, ne lapsò destinato tempore, & non impleta obligatione Juramenti, perjurus fieret, qui juravit. Ad 2. Solutio patet ex probatione negativæ sententiæ; cum enim Juramentum Sponsalibus adjectum habeat insitam sibi conditionem, Nisi Religionem elegero, sicut Sponsalia, ita & Juramentum his additum non aliter obligat, nisi quando jurans voluerit manere in sæculo. Deinde frustraneum omnino esset contrahere hoc casu Matrimonium, imò præjudiciosum alteri parti, & ipsi juranti periculosum: præjudiciosum quidem alteri parti; quia hæc, si sciret Matrimonium secum contrahi animo statim ingrediendi Religionem, nollet contrahere, & sic contractu tali deciperetur; periculosum autem ipsi juranti, quia exponeret se periculo mutandi animum per consummationem. Ad 3. In Juramento solvendi usuras nulla latet tacita conditio, qualis inest Juramento Matrimonij, si Religio non eligatur. Ad 4. Id verum est, nisi Juramento insit tacita conditio, Nisi in melius commutavero. Ad 5. Solutioni aliorum debitorum nulla inest conditio tacita, ut inest debito præsentis casus.

Quæritur 9. An qui post jurata Sponsalia Religionis Voto se adstrinxit, possit licitè contrahere Matrimonium animo ante consummationem ejus ingrediendi Religionem? Affirmant Ant. de Butr. in c. ex

publico 7. de convers. conjug. n. 9. Henric. in c. commissum 12. de Sponsal. n. 8. Alex. de Nevo ibid. n. 9. § 10. Petr. de Ledefm. de Matr. q. 53. art. 1. dub. 1. post 2. concl. v. secunda pars. Fundantur 1. textu c. commissum cit. ubi Pontifex de jurante Sponsalia ait, tutius esse prius contrahere Matrimonium, fecit autem illi Votum Religionis, quia textus ait, quod privata Lege ductus, ad frugem melioris vitæ suspiraverit; Votum autem privata est, ergo &c. 2. Quia sic contrahens non agit contra Votum Religionis, utpote quod tantum obligat ad non ponendum obicem ingressui Religionis, qualem non ponit Matrimonium ratum, cum post hoc adhuc licitus ingressus sit, sed consummatum tantum. 3. Ita contrahens animo ingrediendi Religionem etiam non infert injuriam alteri conjugi, cum utatur jure suo, quod habet, ingrediendi Religionem ante Matrimonij consummationem, ut adeo non appareat, ex quo capite talis Matrimonij contractus, & animus post illud contractum ingrediendi Religionem illicitus sit.

Sed multò probabilius est non licere absque culpa mortali hoc casu contrahere Matrimonium. Ita Gloss. in c. commissum cit. V. tutius, Host. ibid. paulò post pr. Joan. Andr. n. 3. Ant. Cucech. l. 5. insit. major. tom. 12. n. 20. Rodriq. tom. 1. Summ. edit. 2. c. 244. n. 5. Sanchez l. 1. de Matr. D. 43. n. 7. & alij ab hoc cit. 1. Quia ita contrahendo patentissimo periculo se exponit contrahens mutandi animum, & violandi Votum. 2. Hic contractus derogat dignitati Voti, utpote quod absolutè est impedimentum impediens Matrimonium. 3. Rectæ rationi repugnat, ut quis potestatem corporis sui det alteri, atque ad id se obliget, quod implere minimè intendit. 4. Eo animo contrahens notabilem injuriam infert puellæ, quam cogit absque nuptijs esse, donec ipse aut profiteatur, aut ex Novitiatu egrediatur.

Excipit tamen Sanch. l. cit. n. 8. tres casus, quibus licitum erit habenti Votum Religionis, aut Castitatis contrahere Matrimonium animo firmo ante illius consummationem ingrediendi Religionem. 1. Quando esset notabilis metus, licet non cadens in constantem virum, amittendæ famæ, aut vitæ propriæ nisi contraheret. 2. Si Voto adstrictus alio modo non potest ingredi Religionem; quia inclusus retinetur. 3. Si ita necessarium sit ad vitandum magnum scandalum, vel Sponsæ defloratæ præjudicium: de quo plura n. 85.

Neque contrarium probant Argumenta opposita. Ad 1. In casu c. cit. non fuit emissum Religionis Votum; dicit enim Pontifex, Postea si elegerit, quod clarè indicat nondum adfuisse animum firmum ingrediendi. Neque obstant verba Lege privata ductus; nam ut Host. ibid. notat, id intelligendum de Lege amoris, & Charitatis

ratis DEI, vel de Lege, quæ instinctu Spiritus S. imprimatur cordibus. *Ad 2.* patet ex n. 82. eatenus contra Votum peccari, quatenus ita contrahens se exponit presenti periculo illud violandi, & præceptum Ecclesiæ transgreditur, quo voluit Votum Religionis esse impedimentum impediens. *Ad 3.* Injuria conjugis in hoc consistit, quod ei se obliget ad aliquid, quod neque vult, neque licite potest implere.

85 *Quæritur 10.* An si quis non solum Sponsalia cum Virgine contraxit, sed etiam sub spe Matrimonij eam corrupit, ante contractum Matrimonium Religionem ingredi possit? *R.* Non posse, sed teneri prius Matrimonium contrahere, quo contracto, & non consummato dein poterit propositum Religionis exequi. Ita Henricus, l. 11. de Matr. c. 13. n. 3. in Comment. Lit. K. Rodriq. tom. 1. Summ. edit. 2. c. 245. n. 111. Sanch. l. 1. de Matr. D. 44. n. 3. § 4. Tann. tom. 4. D. 8. q. 1. dub. 4. n. 50. Palao tr. 28. D. 1. p. 18. n. 9. Perez D. 9. sect. 4. n. 5. Laym. l. 5. tr. 10. p. 1. c. 2. n. 4. §. limita. Wex Ariada. p. 5. tr. 2. p. 1. §. 7. n. 18. Zoes. tit. de Spons. n. 31. Pirhing ibid. n. 51. § 54. Schambog. n. 75. Könign. 64. Wietner hic n. 38. Idem dicendum, si copulâ non secutâ, norabi-

lem tamen famæ jacturam culpâ promittentis patiatur foemina, ut iidem notant.

Ratio est, quia licet volenti ingredi Religionem non obstant Sponsalia etiam jurata, ei tamen obstat gravis injuria, & damnum, quod Sponsa ex defloratione, & infamia patitur; cum igitur moraliter loquendo non possit injuriam violatæ Virginitatis, aut famæ refarcire aliter, quam eam ducendo, ex æquitate naturali prius eam ducere debet, quam DEO se consecrandi propositum Religionis ingressu adimplere.

Imò si ita contrahendo, & postmodum Religionem ingrediendo non refarcitur infamia, ut Sanch. l. cit. n. 7. advertit, non satisfaceret promissor obligationi suæ sic contrahendo, sed deberet etiam persistere in Matrimonio; quia ad impediendam infamiam talem, cui causam culpâ suâ promissor dedit, iste obligatur ex Justitia, cum econtra ingressus Religionis illi, præsertim si ad hoc nullo adstrictus sit Voto, sit tantum voluntarius. Putat autem Sanch. l. cit. rarissimè contingere, ut Matrimonium sic contracto refarciatur fama, cum potius tam properato ab ea discessu, gravioris suspitionis notâ afficiatur.

§. III.

De Voto simplici Continentiæ, suscipiendi Sacrum Ordinem, ingrediendi Religionem, non nubendi &c.

S U M M A R I U M.

88. *Ec.* Votum simplex continentie Matrimonium contrahendum non dirimit, sed solum impedit.
91. Excipiuntur Vota simplicia Societatis JESU.
92. 93. Imò ejusmodi Votum simplex, extra Religionem editum, etiam non dirimit Sponsalia ante contracta.
94. Saltem ex parte voventis.
95. Solvuntur Objectiones.
96. *Ec.* An Voti obligatio maneat in eo, qui post Votum simplex Continentiæ editum Virginem, aut honestam Viduam corrupit?
100. 101. Præsertim si damnum huic nullum secutum ex eo sit, vel quod secutum est, aliter reparari potest.
102. 103. 104. An Votum ingrediendi Religionem solvat sponsalia ante contracta?
105. Quam vim circa sponsalium dissolutionem habeat Votum suscipiendi SS. Ordines? Ratio dubitandi.

106. Resolvitur, per illud non solvi Sponsalia ante contracta.
107. Et si vovens SS. Ordines susceperit, teneri sponse ad compensationem damni.
108. Respondetur ad Rationem dubitandi oppositam.
109. 110. 111. Et hoc ita verum est, ut sic vovens etiam non teneatur ingredi Religionem, ut ita Votum implere possit.
112. An Sponsalia ante contracta solvat Votum non nubendi?
113. An qui post Votum non nubendi, vel suscipiendi SS. Ordines contraxit Matrimonium, teneatur abstinere à petitione debiti?
114. Resolvitur pro negativa.
115. Ratio dubitandi diluitur.
116. An similiter obligatio Voti cesset in eo, qui post Votum Continentiæ, aut Religionis Matrimonium contraxit?
117. *Ec.* Quæ obligatio in sic vovente post contractum Matrimonium maneat?

88 *Quæritur 1.* de Voto Simplici Continentiæ. *Et 1.* quidem dubitatur, utrum Votum Continentiæ simplex dirimat Matrimonium? *R.* Exceptis Votis simplicibus Societatis JESU, Vota alia Matri-

monium contrahendum non dirimunt, sed solum impediunt, ita, ut post illa Matrimonium sit quidem illicitum, non verò invalidum, Guier. c. 94. de Matr. n. 1. Laym. l. 5. tr. 10. p. 4. c. 3. n. 5. Pal. tr. 28. D. 4. p. 6. n.